BIŠON, PES JESKYNNÍ

Kabina lanovky se pomalu pohnula a pomaličku se sunula rovně a po chvíli nabrala mírně rychlost a směr vzhůru. Abychom všichni čtyři mohli stát v kabině, a to včetně holek, museli jsme porušit snad všechny možné i nemožné předpisy. Od prvního schodu k lanovce byl na každém metru k nástupišti obrázek pejska, zmrzliny, cigarety a všechny říkaly, že: pes, kuřák se zmrzlinou sem nesmí.

Jenže u těch tabulí obsluhovali nesmírně milí lidé, kterým stačilo se podívat na mě a bylo jim jasné, že nejsem v stavu vylézt z propasti po svých, a tak přimhouřili všechno, co mělo oči a nechali nás nastoupit. Holky byly vzorné, seděly ve svých taškách a paní, která nás pustila na palubu kabiny, z nich byla dokonale rozněžnělá, že jsem se začínal bát, aby se nám neroztekla. Do nohou se mi vracela síla a do lící barva. Podstatné bylo, že se vracíme na povrch. Tvrdím o sobě, že jsem nížinný typ. To je určitě pravda, ale určitě ne až tak moc nížinný.

ꕥ ꕥ

ꕥ ꕥ

Po návratu z bišonkářského srazu Bišotábor 2014 jsem ochuravěl. Na dotazy, co je se mnou, jsem jen teatrálně vzdychal, a protože Jiří věděl, co mě trápí, položil mi sice otázku, ale okamžitě dodal, abych na to úplně zapomněl.

Jenže to prostě nebylo tak snadné. V té době jsem už byl těhotný. Ano. Těhotný, a to tak moc těhotný, že jsem za pár týdnů byl ve třetím trimestru a intervaly mého vzdychání připomínaly jedno spojité nekonečné hučení.

Bětuška potřebuje…, my potřebujeme…, celá rodina potřebuje…, ale hlavně: JÁ CHCI druhé miminko, respektive, já chci ještě jednu holčičku.

No?

„Tak sakra je tu někdo, kdo zařídí, abych měl druhé miminko… ne, opravdu, co si jeden nezařídí sám…“

A na Vánoce už jsme byli u ‚stolu‘ čtyři. Jmenovala se Hedvika, byla jemňounká jako lístek kloboukového papíru a od první chvíle milovala Bětku. A ta se jí bála.

Hedvika byla dokonalé miminko. Byla tak neposlušná a svéhlavá, že nás oba, respektive všechny tři, plně zaměstnávala. Ale prospívala na jedničku. Dělala viditelné pokroky, a tak otázka ‚jet s miminem, či nejet' na dovolenou, ztrácela den ode dne na významu. Navíc jsme si víkendový pobyt bišonkářského tábora chtěli prodloužit na celý týden a poznávat moravský kras, a hlavně Býčí skálu.

I nadále jsme studovali všechno dostupné o Moravském krasu. Dokumentární filmy, knihy, zmínky na internetu… do toho jsem se ještě nechal zmámit Starými pověstmi Českými od Aloise Jiráska a kronikou Václava Hájka z Libočan; zcela upřímně, Hájek si sice vymýšlel a vyrobil nám tak poutavou historii, že jednoho až mrazí v zátylku, ale čtivé (?), čtivé to tedy není. Přesto jsem do sebe soukal vše, co zavánělo jeskynním životem, bájemi a tajemnem.

Kdybych tenkrát tušil, jak se nás to ‚tajemno' nepříjemně dotkne…

To se mi čas od času stává, že mě nějaké téma strhne a ponořím se do něj tak hluboko, že už ani o ničem jiném nemluvím a všem okolo lezu na nervy. Dokonce přede

mnou prchají, abych jim nechtěl sdělovat, co nového jsem k tématu našel či nastudoval.

Mám totiž výhodu: na dějepis i zeměpis jsem byl a stále jsem naprosto a dokonale ‚tvrdej'. To, z čeho jsem měl třeba při zkoušení dvojku nebo i jedničku, mi však v mozkové kůře nezanechalo ani škrábnutí, natož rýhu. Jak zkoušená látka do hlavy vstoupila, tak rychle a nepoužitě vyšla ven.

Proto jsem byl každou informací z mýtické historie úplně konsternován a chtěl jsem se dělit o prožívané emoce. Všechno ke mně přicházelo úplně samovolně, jako by někdo někde přikládal pod kotel mé zvědavosti. Nedalo mi to až tak mnoho práce, abych toto nadšení přenesl i na naši smečku. Občas bývám velmi přesvědčivý.

Holky vždy pečlivě naslouchaly, co všechno se, ve které jeskyni našlo a že tam jsou bubáci, zlí lidé, a proto se musí držet u nás. Že tam člověk třeba jde a jde a najednou hup a je o pár pater níž, a to třeba i bišon… očička těch dvou hrála jak černými světýlky večerního osvětlení a holky seděly jak přibité. Dílem proto, že vůbec netušili, co jim říkám, ale z tonu hlasu museli

vycítit, že to bude velká legrace… když jsem přešel na bílou paní jeskynní, hor a kamene, která se zjevuje jako bílý kůň, nasadil jsem ještě dramatičtější přednes a už jsem byl na hraně výbuchu smíchy, protože Hedunka se zavrtěla na prdelce a natáhla ke mně blíž hlavinku, aby jí neuniklo ani slůvko. Jeskynními medvědy rozdrásaní ztracení horolezci s duralovými cepíny mi docházeli a fantazie mi protentokrát nenabízela nic nového než to, co už bylo vyřčeno.

V těchto místech to většinou Jiří nevydržel, začal se smát nahlas, zeptal se mě na tělesnou teplotu, na můj apetit a pravidelnost stolice, pak si poklepal na čelo a doporučil mi, abych těm ‚dětem' nevyprávěl takové nesmysly před spaním nebo budou koktat.

Protože to mělo veliký úspěch, přidával jsem sem tam drastické pády a umírání s dřevcem v hrudi a doznívajícími hlasy přátel, kteří nevěděli, že jejich kamarád spadl do průrvy. Alespoň jednou týdně jsem držel večer doma přednášku na téma ztráty pejsků v jeskynních chodbách a jejich drastické zmírání se zlámanýma nožičkama, protrženými plícemi nebo zlomenou páteří.

Pak, ale oho hó, kde se vzal, tu se vzal bišon jeskyňář, který byl vždy statečný, krásný, vždy dokonale vyčesaný a upravený, byl samozřejmě chytrý a někdy se jmenoval Hedvika nebo Betynka, to podle toho, kdo ležel v temné roklině a čekal až ho heroina nebo heroi přijde zachránit.

Vždy po přednášce jsme museli spočítat, jestli mají dívky všechny nohy včetně ocásků a celá tato aktivita musela být odměněna dobrotou z lednice.

Stávala se z toho milá kratochvíle, Bětušku jsem měl na klíně a Hedviku hned vedle sebe na gauči. Když na tu dobu vzpomínám, cítím to celé jako úžasnou hru, kde nikdo nikoho nepodezíral z toho, že ho balamutí a nikdo také nechtěl, aby mu ti druzí věřili, přestože věděli, že jsou balamuceni. Jiří seděl ve svém pracovním koutku, a přestože byl plně pohlcen nějakým veledůležitým problémem ve světě, jeho nahoru nebo dolů se pohybující obočí, bylo důkazem, že i on se těmi nesmysly nechával balamutit velmi ochotně. Tak, pravda, čtvrtohorní medvěd a duralový cepín mi nevěřil, ale my jsme se na sebe s jeskyňářkami podívali a věděli jsme svoje.